

РЕШЕНИЕ

№ 1981

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12105** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба вх. № 39407 от 15.12.2020г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 21060009 от 10.11.2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена от Д. Ц., процесуален представител на Столична община /СО/ срещу решение № 20237089 от 28.10.2020 г., постановено по НАХД № 9531 по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение /НО/, 121състав за 2020 година, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 283981/2016 от 13.10.2016г., издадено от заместник - кмета на СО. С НП на В. Я. К., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева, на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО), за нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ във връзка с чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО.

В касационната жалба се излагат доводи за наличие на основания за отмяна на съдебното решение като незаконосъобразно и неправилно, постановено при съществени процесуални нарушения. Не намира за основателен мотива на съда, че в АУАН не е описана достатъчно точно фактическата обстановка, че същата е непълна и нарушителят не е могъл да разбере точно в какво е нарушение е обвинен. Навежда

доводи, че изводът на съда за приложение на Законът за автомобилните превози е неправилен, а правилно лицето е санкционирано за нарушение на разпоредбите на НРУПОГТТСО. Моли решението на СРС да бъде изцяло отменено, като издаденото НП бъде потвърдено. В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, представлява се от юрк. Ц., която поддържа касационната жалба, по подробно изложените в нея съображения. Моли решението на въззивния съд да бъде отменено като незаконосъобразно.

Ответникът по делото – В. Я. К., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., счита жалбата за основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна: На 18.09.2016 г. в 9.56 часа в [населено място] е установено от контролните органи на Столична община, че В. Я. К. пътува в тролейбус 9 с инвентарен №12684, след спирка Ручей, посока Център без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците.

Контролните органи приели, че Я. е нарушил чл.18 т.1 б."а" б."б" б."в" вр. чл.35 ал.1 вр. чл.34 ал.3 НРУПОГТТСО.

Свидетелката А. Н. М., заемаща длъжността „контролър в [фирма], сл.№ 449 съставила АУАН № 0283981/18.09.2016 г., връчен надлежно на Я.. Няма данни по делото, същият да се е възползвал от възможността, предоставена му по чл.44 ал.1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление.

Касационната жалба, подадена от Столична община е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС е установил, че както АУАН, така и НП са съставени, респективно издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност. За да отмени НП, съдът е посочил, че е нарушена разпоредбата на чл.58, ал.1 от ЗАНН, т.к., наказващият орган е отразил в НП, че същото е връчено на жалбоподателя на дата 23.03.2017 г. и е влязло в сила на 07.04.2017 г. Липсват каквито и да било представени доказателства от СО страна, включително служебно изискани от съда за начина на връчване на наказателното постановление. Видно от писмо на известие - обратна разписка, с което е изпратено за връчване НП на адреса на жалбоподателя, същото е върнато с отбелязване: „непотърсена”. Поради което, въззивният съд е приел, че връчването на НП е нередовно и са налице предпоставките за прекратяване на административно наказателното производство, предвидени в хипотезата на чл.80, ал.1, т.5 от НК. Не е налице прекъсване на давността с направеното отбелязване в НП, че то е връчено на 23.03.2017 г., тъй като подобно връчване е изцяло незаконосъобразно и порочно. В процесния случай НП е издадено на 13.10.2016 г., от която дата е започнала да тече обикновената тригодишна давност по чл. 80 ал.1 т.5 НК за връчване на НП и обикновената тригодишна давност като непрекъсната /със законосъобразни действия

сред които не попада образуване на изпълнително производство срещу жалбоподателя/. Наказателното постановление и връчено на 19.06.2020 г. от ЧСИ след изтичане на давностния срок за това действие. С тези мотиви, съставът на СРС е отменил издаденото НП.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, намира касационните оплаквания, възведени в жалбата на СО, по повод на която е образувано настоящето производство, за неоснователни.

Наведените оплаквания не кореспондират с мотивите, изложени в решението на въззивния съд. Съставът на СРС е отменил НП поради изтекла давност на основание чл. 80, ал.1, т.5 от НК, никъде не са коментирани аргументи, че е следвало да бъде приложен Закона за автомобилните превози, в каквата насока са изложените касационни основания, поради което настоящият състав ги намира за неоснователни.

Настоящият състав счита, че изводите на въззивния съд са правилни. Налице е изтичане на давността за извършеното нарушение по аргумент от чл. 82 от ЗАНН. Съгласно Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. постановено по т. д. № 1/2014г на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, давността е период от време, определен от закона, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената от закона възможност да го осъществи. Давността се прилага служебно, като държавата губи материалното си право да наложи наказание на деца и да изпълни вече наложеното му наказание, като се погасява наказателната отговорност, и то на свой ред прави наказателното производство недопустимо. С диспозитива на същото тълкувателно решение изрично е прието, че разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК.

В ЗАНН липсва уредба, която да урежда абсолютната давност, при която административно-наказателното преследване се изключва, независимо че НП, с който е наложено наказанието, не е влязъл в сила, т. е. липсва уредба аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК. Настоящият състав счита, че следва да разгледа приложимостта на тази разпоредба, с оглед изричното препращане визирано в чл. 11 от ЗАНН, към уредбата на обстоятелствата, изключващи отговорността в разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, защото при посочената хипотеза в ЗАНН има непълнота.

Съгласно приложимата към настоящия случай разпоредба на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност, ако е изминал срок по-голям от три години, а според чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Давността спира, когато започването или продължаването на разследването зависи от разрешаването на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт и се прекъсва с всяка предприета от надлежните органи дейност спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. Видно от съдържанието на цитираните норми, за изтичането на предвидената от законодателя абсолютна погасителна давност се следи, само когато се установи, че не е изтекла давността по съответния текст на чл. 80, ал. 1 от НК.

В конкретния случай, деянието е извършено на 18.09.2016 г., като и според настоящия състав, са налице предпоставките за прекратяване на административно-наказателното производство, посочени в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Наказателното постановление е издадено на 13.10.2016 г., от който момент давността последно е била прекъсната и е

започнал да тече нов давностен срок, до датата на връчването на НП на санкционираното лице –19.06.2020 г., когато НП е връчено от ЧСИ Б., заедно с поканата за доброволно изпълнение е изтекъл срок по-голям от тригодишния (близо четиригодишен). Съобразно доказателствата по делото на 09.02.2017г., с изх. № РКС17-РД-11-44/5/ по описа на СО, е изпратено писмо до В. К. за явяването му в район „К. село“ за връчване на НП. Известието за доставка е върнато с отбелязване „непотърсено“. Въззивният съд е изпълнил задължението си служебно да събере доказателства относно факта на връчване на НП с оглед прекъсване на давността при връчване от страна на СО, но такива не са били предоставени. Поради което, настоящият състав приема изводите на СРС, че направеното връчване на 09.02.2017г. е нередовно, т.к. в този период не са предприети действия от надлежните органи спрямо лицето, срещу което е насочен акта, т. е. относителната погасителна давност за административно-наказателно преследване е изтекла.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал.1 връзка чл. 221, ал. 2, предложение 2 от АПК, Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20237089 от 28.10.2020 г., на Софийски районен съд, НО, 121 състав по НАХД № 9531/2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.